

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 43

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 345.)

Γ'.

Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, ὅλοι ἦσαν κατευχαριστημένοι, καὶ ἡ Χρυσούλα, καὶ ὁ κ. Φραντζῆς, καὶ ὁ Σιδέρης, χωρὶς νάνα-φέρωμεν καὶ τὸν ἀφέντην του.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, δὲν ἦτο τὸ ἴδιον. Ἐξαφνα, ἡ Χρυσούλα ἤσθάνθη μεγάλην ἀδιαθεσίαν, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ σηκωθῇ οὔτε πρό, οὔτε μετὰ τὸν κορυδαλόν. Ἐμείνε λοιπὸν εἰς τὸ κρεβάτι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, ἔπειτα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν σειράν, ἥδη πρὶ ὁλόκληρον ἐβδομάδα!

Ἦτο λοιπὸν μὲ τὰ σωστά της ἄρρωστη ἡ μικρὰ Χρυσούλα!

Τί εἶχε;

Καὶ μήπως ἤξεύρει κανεὶς ποτὲ τί εἶχε;

Πέθεν προηλθε τὸ κακόν;

Καὶ ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ μάς το εἴπῃ, ἀφ' οὗ τὸ κακὸν παντοῦ κρύπτεται ἐπιδούλως; Εἰς μίαν ἀκτῖνα ἡλίου πολὺ θερμὴν, εἰς μίαν πνοὴν αὔρας πολὺ ψυχρᾶν, εἰς μίαν ἀναθυμίασιν φυτοῦ ἢ καρποῦ σαπηνέμου, εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος μόλυσμένου, εἰς ἓν μόριον σκόνης, εἰς μίαν φιλικὴν χειραψίαν, ἀκόμη καὶ εἰς ἓν νόμισμα πέντε λεπτῶν! Ὁ κόσμος ὁλόκληρος εἶνε, φαίνεται, γεμάτος ἀπὸ μικροσκοπικοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐνεδρεοῦν, μᾶς δηλητηριάζουν, μᾶς φονεύουν· καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐχθρῶν τούτων φοβερόν· ὀνομάζονται Μικροβία...

Ἐφ' ὅσον ἦτο ἡμέρα, ἡ Χρυσούλα ἀψήφουσε τὴν ἀρρώσκειαν της, τὴν ὑπέμενεν, ἐνεκαρτέρει, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο πολὺ. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς ἠΰξανε, καὶ εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ μικροῦ της δωματίου, ὅπου μόλις εἰσῆρχετο ὁ μίγον φῶς σελήναϊον, ἔδλεπεν ἐμπρός της νὰ χορεύουν τὰ χλωμά ἀγριόβροδα τοῦ κ. Φραντζῆ, τὰς κοκκινωπάς βόμβας τοῦ βαλσκαπεοῦς ἐρμαρίου, ὅλ' αὐτὰ μὲ τὸν ῥυθμὸν τοῦ ἐκκρεμοῦς τοῦ ὥρολογίου, χω-

μένου εἰς τὴν μακρὰν ξυλίνην τοῦ θήκη, καὶ τοῦ ὁποίου ἤκούοντο ἀνερχόμενα κά-τωθεν τὰ τικ-τάκ, διὰ μέσου τοῦ πατώ-ματος.

Ἀλλὰ μόλις ὁ κώδων ἐσήμεινε τὰς ὥρας, βόμβαι καὶ ἄνθη ἐξηφανίζοντο ὡς διὰ μαγείας, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα ἤσθάνετο πονοκέφαλον, μὰ τόσῳ δυνατὸν πονοκέφαλον!

Μεγάλῃ ἀνησυχίᾳ εἰς τὸ ἀγροκήπιον καὶ εἰς τὸν ἐναέριον οἰκίσκον!

Ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, σκυθρωπός, κατέβαινε καὶ πρῶτ', διὰ νὰ βλέπῃ τὴν μικρὰν τοῦ ἀσθενῆ, καὶ τὴν ἡρώτα πῶς ἐπέ-ρασε τὴν νύκτα, καὶ της ἠγγίξε τὸ μέτωπον, καὶ της ἔψαυε τὸν σφυγμόν. Ὁ Σιδέρης, καταλυπημένος, ἤρχετο τακτικά καὶ περιεφέρετο ἐξωθεν τῆς θύρας, προσπαθῶν νὰ ἴδῃ ἀπὸ καμμίαν «χα-ραμάδαν» καὶ νὰ ἀκούσῃ κάτι τί...

Οἱ κύριοι τῆς Χρυσούλας, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχαν πάρῃ τὸ πρᾶγμα ἀψήφιστα, τώρα ἤρχισαν νάνησυχουν καὶ νὰ σκέπτονται νὰ στείλουν τὴν μικρὰν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως. Ἡ ἀσθένεια, καθὼς ἐφαίνετο, εἶχε σκοπὸν νὰ διαρκέσῃ πολὺ, καὶ ἂν τὴν ἐκρατοῦσαν εἰς τὸ σπῆ-τι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, «θὰ τοὺς ἐκόστιζε, μάτια μου, ὁ κοῦκκος γι' ἀη-δόνι!...

Τὴν σκέψιν των ταύτην ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν κ. Φραντζῆν.

— Τί ; εἰς τὸ Νοσοκομεῖον! ; ἀνέ-κραξεν ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος, ἐξεγει-ρόμενος. Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι! ... Ποτέ! Ἐγὼ θὰ πληρώσω τὸν ἱατρόν,

τὰ ἱατρικά, τὴν τροφὴν καὶ τὴν νοσοκό-μον, ἂν χρειασθῇ... Ναι, σὰς λέγω, ἐγὼ τὰναλαμῶν ὅλα. Λοιπὸν, σύμφωνοι! θὰ τὴν κρατήσετε ἐδῶ, καὶ προπάντων νὰ μὴ της εἰπῇτε τίποτε, νὰ μὴ της προξε-νῇσετε τὴν παραμικρὰν λύπην. ... Ἀ-κούτε ; ... Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι!...

«Μοῦ μένουν ἀκόμη ἑκατὸ φράγκα», ἐσυλλογίζετο ὁ ἀγαθὸς γέρον· καὶ κα-λέσας τὸν Σιδέρην, ὁ ὁποῖος παρεμύ-νευεν ἀπέξω μὲ τὰ ἐκπληκτὰ καὶ ὡς ἀρ-νίου ἀγαθὰ μάτια του, τὸν ἐστεῖλεν ἀμέ-

«Τὸ ἀμαξάκι τοῦ ἱατροῦ ἔκαμνε σχεδὸν καθήμενός τὴ σῦρα καὶ ἔλα ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον.» (Σελ. 354, στήλ. α'.)

σως εἰς τὴν πόλιν νὰ φέρῃ τὸν ἱατρόν. Ὁ μικρὸς βουκόλος «ἐπῆρε τὰ πόδια ἐστὴν πλάτῃ» διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πό-λιν, ὁ δὲ ἱατρὸς ἐπῆρε τὸ ἀμάξι του, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ χωρίον.

Ἦτο ἐπιστήμων ἀπὸ τοὺς παλαιούς, πολὺ ιδιόρρυθμος ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσυ-νεῖδης ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε μεγαλύτεραν τοῦ δέοντος ἐμπιστο-σύνην εἰς τὴν ἱατρικὴν, οὔτε μικρότεραν τοῦ δέοντος πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Φίλος δὲ τοῦ κ. Φραντζῆ. Ἠλθεν, εἶδεν, ἐξήτησεν, ἐστήθεσκόπησεν, ἐσφυγ-μομέτρησεν, ἀνέκρινε λεπτομερῶς τὴν

τὰ ἑκατομύρια τῶν ἀστέρων, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος καὶ αἱ ἀποστάσεις τόσον σὲ τρομάζουν, καὶ οἱ ὁποῖοι τόσον ἀπέχουν ἀλλήλων, ὥς τε τὸ φῶς τὸ τρέχον κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ὅπως φθάσῃ ἀπὸ τοῦ ἅκρον εἰς τὸ ἄλλο, λογαριάζουν ὅτι χρειάζεται δέκα χιλιάδες ἔτη, — ὁλόκληρος λοιπὸν αὐτὸς οὐράνιος στρατός, τοῦ ὁποίου μὲν κατὰ τὸν δὲ τῶν τηλεσκοπίων μας τὴν ἀπαριθμῆσιν, ἀποτελεῖ ἓνα μόνον σωρόν, ὀνομαζόμενον Γαλαξίαν· τοιοῦτους δὲ σωροὺς γνωρίζομεν χιλιάδας τώρα.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ εἶπες ἀπὸ πρῖν, ὅτι σήμερον θὰ ἤκουον θαυμαστότερα πράγματα ἀπὸ ὅσα μοῦ διηγήθης προηγουμένως. Ἀλλ' εἰς ποίαν ἀπόστασιν ἀπὸ ἡμᾶς εὐρίσκονται οἱ νεφελοειδεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τόσους κόσμους ἀστέρων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μας κόσμος κατέχει τὴν θέσιν;

— Εὐκόλος ἡ ἐρώτησις· δύσκολος ὁμως ἡ ἀπάντησις. Ἄν σοῦ εἶπω τοὺς ἀριθμούς, τοὺς ὁποίους ὑποθέτουν, δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃς, ἀπὸ καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν ἀκόμη τόσον φαίνονται φανταστικοί, ὥστε δὲν τοῦ μὲν νὰ τοὺς ἀναφέρω. Φαντάσου ὅτι λέγουν, ὅτι τὰ ταξίδια τοῦ φωτός ἀπὸ τοὺς νεφελοειδεῖς διαρκοῦν διακοσίας χιλιάδας, τετρακοσίας, ἑπτακοσίας χιλιάδας ἔτη! Ἀπὸ μερικὸς τὸ φῶς διὰ νὰ ἔλθῃ χρειάζεται ἑκατομύρια ἔτη! Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ γνωρίζῃς μόνον ὅτι ἡ ἀπόστασις τῶν νεφελοειδῶν εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε εἶνε δύσκολον καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν ὅπως τὴν λογαριάσουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

[Ἡ μικρὰ Διδασκάλισσα αὐτῆς τῆς σκηνῆς ἀκολουθεῖ, χωρὶς νὰ το ἤξεύρῃ, τὸ Φροδελιανὸν σύστημα, καὶ διδάσκει τὴν μαθήτριά της εἰς τὸν κήπον.

Ἡ μαθήτριά της εἶνε ἀπλούστατα μία κούκλα, ἡ ὁποία ἔχει δύο μεγάλα ἐλαττώματα: Πρῶτον, δὲν πληροῦναι δίδασκα, καὶ δευτέρον δὲν ὀμιλεῖ.

Διὰ τοῦτο ἡ μικρὰ διδασκάλισσα εἶνε ἡναγκασμένη ὅχι μόνον νὰ τὴν διδάσκῃ χάρισμα, ἀλλὰ καὶ νὰ παντῇ αὐτὴ ἀντὶ τῆς μαθητρίας της. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀλλοιώνει ὀλίγον τὴν φωνὴν της, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ ἡ κούκλα.

Ἡ μικρὰ διδασκάλισσα δανεῖζεται τὴν σοφίαν της ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος κἀρνεὶ μᾶθημα εἰς τὸ σπῖτι καὶ κάποτε ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς. Πόσον ὠραῖα συζητεῖ εἰς τὴν μνήμην της αὐτὰ τὰ μαθήματα, καὶ πόσον τελείως τὰ κἀρνεὶ σαλάταν,

εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὸ σημερινὸν μᾶθημα τῆς κούκλας:]

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Πόθεν παράγεται, δεσποινίς, ἡ λέξις Σελήνη;

Ἡ ΚΟΥΚΛΑ. — Ἀπὸ τὸ λατινικὸν Σεπτεμ, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἑπτὰ.

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Πολὺ καλὰ ὥστε λοιπὸν σημαίνει;

Ἡ ΚΟΥΚΛΑ. — Σημαίνει ἑβδομος μὴν τοῦ ἔτους.

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Λαμπρά καὶ διὰ τὸ ὀνομάζεται οὕτω;

Ἡ ΚΟΥΚΛΑ. — Διότι εἶνε ὁ ἑνατος.

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Εὐγε, ἄριστα!

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

[Τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου τούτου εἶνε ὁ μικρὸς Μπέμπης καὶ ἕνας Κύριος, φίλος τοῦ πατέρα του, πολὺ πολὺ γέρος, ποῦ πῆγεν εἰς τὸ σπῖτι νὰ τοὺς ἰδῇ.]

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ. — Δέν μου λές, σὲ παρακαλῶ, εἶνε πολλὰ φεγγάρια 'ς τὸν οὐρανόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. —

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ. — Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο; Ἀφ' οὗ κάθε μῆνα ἔχωμε καινούργιο φεγγάρι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί σημαίνει αὐτό;

Πάντα ἓνα φεγγάρι εἶνε 'ς τὸν οὐρανόν.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ. — Τότε λοιπὸν, τί γίνονται τα παλὰ φεγγάρια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σκεπτικῶς). — Τί γίνονται τὰ παλὰ; . . . ναι . . . δὲν ξέρω. . .

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ. — Ὁ Μίμης μοῦ εἶπε πῶς ὁ Θεὸς τὰ στέλνει 'ς τὴν Πόλιν καὶ τα βάζουν 'ς τοὺς μιναρέδες· μὰ δὲν το πιστεύω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πιθανόν!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ. — Ἄ μπᾶ! ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Θεὸς τὰ κόβει κομμάτια καὶ τα κάνει ἀστέρια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀδύνατον!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ. — Γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μὰ τότε τὰστέρια θὰ ἦταν κίτρινα ὅπως τὸ φεγγάρι· ἐν ὧ τὰστέρια εἶνε, θιλιπείς, ἀσημένια.

Δὲν ἤκουσα τί ἀπήντησεν ὁ Μπέμπης.

ΜΥΡΙΖΕΙ... ΑΘΗΝΑ!

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Κηφισσίαν.

— Νά! νά! εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ κύριος Φωτιάδης, ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Τάκης, βλέπων ἐστρωμένον τὸν κήπον μὲ φύλλα κίτρινα. Αὐτὰ μᾶς εἰδοποιοῦν ὅτι αἱ

διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Μοῦ μυρίζει... Ἀθήνα καὶ σχολεῖτο.

Ἀμα τὸ ἤκουσεν αὐτὸ ὁ μικρὸς Τάκης, ἔγινε μελαγχολικώτατος, ὅπως ὁ Πέτρος τοῦ τελευταίου Διαλόγου τοῦ κ. Φαίδωνος. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ Τάκης δὲν ἀφῆθη εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ εἰς τὸν ἀδρανῆ ρεμβασμόν. . . ἤρχισε νὰ ἐργάζεται.

Καὶ ἰδοὺ, τὴν ἄλλαν ἡμέραν, ὁ πατὴρ του τὸν βλέπει νὰ μαζεύῃ ἐπιμελῶς καὶ νὰποκομίζῃ μὲ τὸ ἀμαξάκι τοῦ κήπου, ὅλα τὰ ξηρὰ φύλλα ποῦ εἶχαν πέσῃ.

— Τί κἀρνεῖς ἐκεῖ, παιδί μου; τὸν ἐρωτᾷ. Κοιτάξεις ἐσὺ, γιὰ νὰπαλλάξῃς ἀπὸ τὸν κόπο τὸν κηπουρῶ;

— Ὅχι, μπαμπᾶ, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ σου μυρίζῃ... Ἀθήνα!

ΑΜΙΔΑΛΑ ΨΕΥΣΤΩΝ

Ἀλλὰ τί τα θέλετε!

Ὅσον καὶ ἂν μαζεύσῃ κανεὶς τὰ ξηρὰ φύλλα, τὸ φθινόπωρον ἐρχεται, αἱ διακοπαὶ τελειοῦνται, αἱ ἐργασίαι ἀρχίζουν, τὰ Σχολεῖα ἀνοίγουν, αἱ ἐξοχαὶ καὶ αἱ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

ΜΑΘΗΜΑ 'ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τὸ βράδυ, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἡ μητέρα τοῦ Φασουλάκη, ἐπῆρε τὸ παιδάκι της, καὶ τώρα γυρνοῦν 'ς τὸ σπῖτι, χεροπιασμένοι, χαρούμενοι καὶ οἱ δύο.

Εἶνε χειμῶνας, τὰ δένδρα δὲν ἔχουν πιά οὔτε ἓνα φύλλο. Ἡ Σελήνη ἀνοίξε καλὰ τὸ ἀριστερό της μάτι, καὶ μὲ ὕφος παιδρό, φιλικὸ καμαρώνει τὴν μητέρα μὲ τὸ παιδάκι, ποῦ πηγαίνουν.

Τρεῖς γέροι κόρακες κάθονται 'ς ἓνα κλοδί, καὶ τοὺς ψάλλουν ἓνα τραγοῦδι, καθὼς περνοῦν ἀπ' ἐμπρός των.

Φαντάζονται ὅτι ἔχουν τὴν ὠραιότερη φωνὴ τοῦ κόσμου.

— Τί ἄσχημα ποῦ κ ο ἄ ζ ο υ ν !

Εἶπεν ὁ Φασουλάκης, ὁ ὁποῖος δὲν παραδέχεται τὴν ἰδέαν των.

— Χά, χά, χά!

κάνουν οἱ κόρακες.

κ ο ἄ ζ ο υ ν εἶπε!

μᾶς πῆρε, φαίνεται γιὰ βατράχους.

Ἡ Φασουλίνα καὶ ὁ Φασουλάκης

ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον των.

Φθάνουν εἰς ἓνα μικρὸ βάλτο.

Ἐκεῖ μέσα, οἱ βάτραχοι μελετοῦν ἓνα ὠραῖο κομμάτι, ποῦ θὰ το

τραγουδήσουν μεθαύριο, 'ς τὸ μεγάλο κοντσερτό,

ποῦ θὰ δώσουν τὴν νύκτα, γιὰ τιμὴ τῆς Σελήνης.

Καὶ αὐτοὶ φαντάζονται ὅτι εἶνε οἱ

πρῶτοι μουσικοὶ τοῦ κόσμου.

— Πφ! τί ἄσχημα ποῦ κ ρ ὠ ζ ο υ ν !

κἀρνεὶ ὁ Φασουλάκης,

— Χά, χά, χά! γελοῦν τώρα καὶ οἱ βάτραχοι· κ ρ ὠ ζ ο υ ν εἶπε!

μᾶς πῆρε, φαίνεται, γιὰ κοράκια.

— Εἶτε κ ρ ὠ ζ ε τ ε, εἶτε κ ο ἄ ζ ε τ ε, ἡ μουσικὴ σας εἶνε πάντα ἄσχημη καὶ ἀνυπόφορη!

ἐφώνησεν ὁ Φασουλάκης.

— Εἶτε εὐμορφῇ εἶτε ἄσχημῇ, τόσο οἱ βάτραχοι ὅσο καὶ μεῖς, τραγουδοῦμε τὴν μουσικὴν ποῦ μας ἔμαθεν ὁ Θεός!

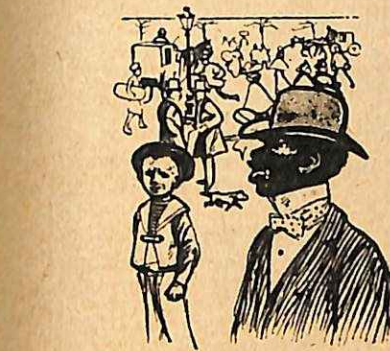
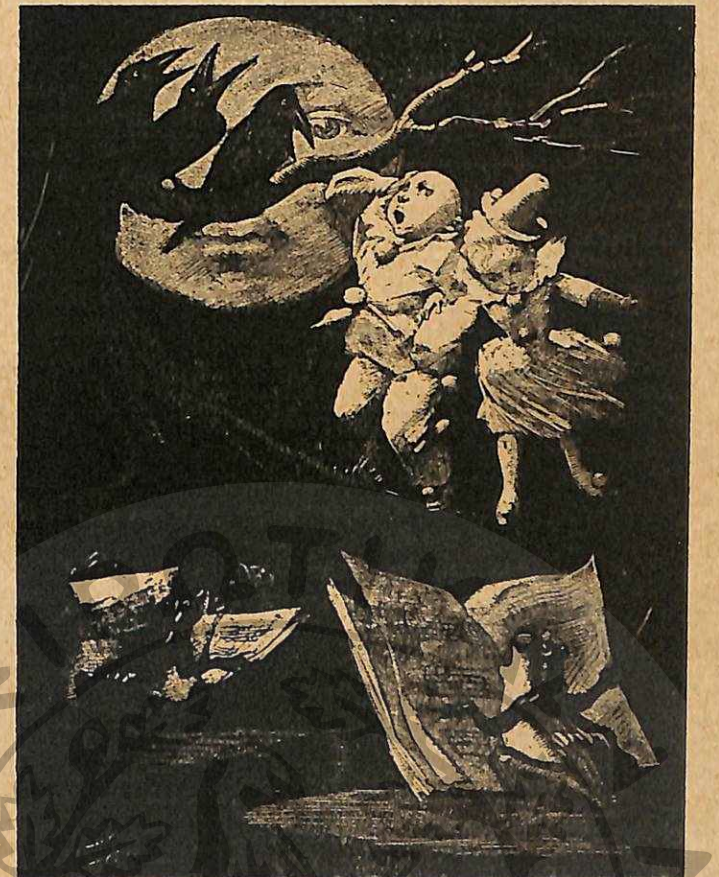
εἶπεν ὁ πιδ γέρος ἀπὸ τοὺς γέρους κόρακες.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ ζῶα ἐξέρουν νὰ ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ μαθήματα ποῦ τοὺς δίδουν.

Προσπάθησε, φίλε Φασουλάκη, νὰ ὠφελῇσαι καὶ σὺ ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, καὶ μάθε μιά γιὰ πάντα, ὅτι οἱ κόρακες κ ρ ὠ ζ ο υ ν καὶ οἱ βάτραχοι κ ο ἄ ζ ο υ ν!

Ἀπὸ τὴν βραδυὰ ἐκείνην ὁ Φασουλάκης τὸ ξεύρει καλὰ, καὶ δὲν ἔκαμε πιά τὸ λάθος νὰ συγχύσῃ τὸ κ ρ ὠ ζ ο υ ν μὲ τὸ κ ο ἄ ζ ο υ ν.

Νά, κι' ἄλλο μάθημα χωρὶς βιβλίον!

ΚΩΣΤΗΣ. — Ὦ, καλῶστον! τί εἶχες γίνῃ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Ὅλο τὸ καλοκαῖρ' ἔλειπα 'ς τὸν Πόρο.

ΚΩΣΤΗΣ. — Κ' ἐγὼ 'ς τὴν Αἴγινα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Ὁ θαλάσσιος ἀὴρ ὥφειλε ἄλλὰ μαυρίζει. Ἰδέε, καῖμένε, πῶς ἐμαύρισα!

ΚΩΣΤΗΣ. — Μπᾶ! Ἐγὼ ἐμαύρισα περισσότερο ἀπὸ σέ.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Ὅχι δά' ἐγὼ εἶμαι δὴ φορὲς περὶ μαῦρος.

ΚΩΣΤΗΣ. — Ἐμένα θά μου πῆς, ποῦ τώρα δα ἄκουσα ἓναν κύριο νὰ λέγῃ σ' ἓναν ἄλλο:

«Κύτταξε αὐτὸ τὸ παιδί· στοιχηματίζω πῶς εἶνε ἀραπόπουλο!»

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Μπᾶ! Ἀμὴ ἂν σου πῶ τί ἄκουσα ἐγὼ;

ΚΩΣΤΗΣ. — Τί δηλαδὴ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Νά, πρὸ ὀλίγου μ' ἐπλησίασεν ἓνας Ἀράρης, — μὰ ἀληθινὸς Ἀράρης, ξέρεις, — καὶ μοῦ εἶπε:

«Καλέ, μὲ μπογιά τῶν παπουτσιῶν ἀλείφεις; σὺ, ποῦ κατορθώνεις νὰ εἶσαι περὶ μαῦρος ἀπὸ ἐμέ;»

Ἐ, ὁ μαῦρος Κωστής ἐνίκηθη!

ΠΑΠΙΕΣ ΜΕ ΚΑΠΕΛΛΑ

Μοῦ διηγήθησαν ἐν χαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ μικροῦ πρίγκιπος Γεωργίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Διαδόχου μας.

Εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ Κτηνοτροφικὴν Ἐκθεσίν τῆς Δαρίσσης, τὴν ὁποίαν ἐγκαινίασεν, ὡς γνωρίζετε, ὁ Πατὴρ του, ὁ μικρὸς Πρίγκιψ εἶδε κάτι ὠραῖες πάπιες μὲ λοφία, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

— Ἰδέε κάτι πάπιες μὲ καπέλα! ἐφώνησε πλήρης χαρᾶς.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν Πρίγκιπισσαν Σοφίαν, τὴν μητέρα του, ἠρώτησε:

— Γιατί δὲν φοροῦν καπέλλα καὶ τὰ ἄλλα πουλιά;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Βράχος με τὴν Λιγυρίαία Ἀθηνᾶν, Ναυτό-
παιδα καὶ Ἀγγέλων τῆς Ἀγάπης— ἡ Λιακὴ
Μαργαρίτα με τὸν Νοσταλγὸν Ἑλλήνα—
ἡ Λιονοσκεπὴς Δίφρη με τὸ Κῦμα τῆς Σα-
λαμῖνος. Ἀνοιχτὴν Καρδίαν καὶ Ἀρθρίδιον
τῆς Ἑρήμης— Σέλενχος ὁ Κεραυνὸς με τὸν
Κάλακα Ρόδου καὶ Ἀργεῖον Συρίκτραν.
— τὸ Ἀστρομαροσσὸν Νέφος με τὴν Μυστηριώδη
Φύσιν, Κίχλιν καὶ Καϊάκαρα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλήμα στέλλει ἡ Διάπλασις
πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Μικρὰν Χωριατοπούλαν
(ἔστειλα· πῶ, πῶ, τί μαθήματα! νὰ ἰδοῦμε, θὰ
εὐέλτικα κῶν νὰ μου γράψης κάποτε; νὰ σου
πῶ, κ' ἐγὼ ἐγέλασα με τὸν κυνηγὸν τοῦ Ἀνα-
νίας, ποῦ τὰ πουλιὰ του εὐρέθησαν με κομμένες
γλώσσες!) Κρητικὸ Ναυτόπουλο (λοιπόν, ὅταν
με τὸ καλὸ θὰ γίνουν οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου
καὶ θὰ ἡσυχάσετε, νὰ μου γράψης συχνότερα· μὴ
ἀμφιβόλητος διόλου περὶ τῆς ἀγάπης μου· ἡ Κική
σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ πού την ἐνθυμήθης.)
Μεσολογιτάκι (ὁ κ. Φαίδων ἐγγράφου πού σου
ἤρρεσε τόσον ὁ Διάλογός του « Ἐν ᾧ πίπτουν τὰ
φύλλα... ») Φῶρι τῆς Ξηρᾶς, Λεοπάρδαλιν,
Λευκοκύματον Αἰγιάλιν, Νεαρὸν Μουσικόν,
Μαργαριτοφόρον (πάντοτε, ὅσκις μοῦ ἔγραψες
σοῦ ἀπῆλθῃς τὰ Μ. Μυστικὰ σου τα στέλλω
τότε εἰς Χίον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν
ὅλοι βαμβάκον· σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐν-
νεργείας καὶ τὰ ξεσπαθώματα.) Ἀστρο Ἀρα-
πάκι (χαίρω πού ἤρχισες τὰ ἀγαπητὰ μαθήμα-
τα.) Τραφικὸν ἰδὲν ἐνθυμούμαι τίποτε περὶ
ψευδώνυμου τῆς ἀδελφῆς σου· εἰμπορεῖ νὰ μου
ἐξαπατῇ;) Πύργον τῆς Ἀκρογιαλίας (εἰς τὸ
προσεχές;) Φιλόσοφον Διογένην (ἔστειλα· χαί-
ρω πού ἔγινες καλά, καὶ νὰ μου γράψης.) Μι-
κρὰν Λεοποινίδα (γυμνὰ καλὸν Κοιμώμενον εὐ-
ρηκας, διὰ νὰ σου ἐξηγήσῃ τὰ Κινεζικά.) Φίλ-
λαριν (Ἑλληνα (κοιμήτης καὶ αὐτὸς σὰν ἐσέ-
νὰ ἰδοῦμε τώρα τὸν χειμῶνα, θὰ ἐξακολουθήσουν
νὰ σου ἔρχονται ἰδέαι νὰ μου γράψης;) Συναγω-
μένον Ποτικὸν (τὰ ἔλαβα δια·) Καλῶς Ὁρι-
σες (νὰ μὴ σοῦ δημοσιεύσω ἄλλο Παιδικὸν Πνεῦ-
μα; διατί; ἐξηγήσέ μου σὲ παρακαλῶ τὴν παρὰ-
δοξὸν καὶ πρωτοφανὴ αὐτὴν παρὰκλήσιν!) Φαρ-
μακὸν (σημειῖτε τὸν ὄνομα σου ἐνδὸς παρενθέσε-
ως, καὶ τότε δὲν γίνεται λάθος ποτὲ.) Χρυσὴν
Ἀνθοδέσμη (χαίρω πού ἔχετε τώρα ἐκεῖ «ἀμ-
φοτέρους καὶ τοὺς τρεῖς» Σκεφεραίους, οἱ ὅποιοι
εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων μου φίλων· συμφωνῶ ὅτι ὁ
«Πετρομαζευτὴς» συγκαταλέγεται μετὰ τῶν Ἀ-
ρίστον μυθιστορητῶν, διότι εἶνε τεχνικὴ, εὐφυῆς,
συγκινητικὴ, καὶ κινεῖ ἐξόχως τὸ ἐνδιαφέρον.)
Φωτεινὸν Ὁράνιον, Χρυσόλευρον Κεφαλήν,
Μαρίαν τοῦ Ἑρρίπου, Κυκλαδίτην καὶ Σιν
(ἔστειλα· εὐγε διὰ τὰς λαμπράς ἐνεργείας σας
ὑπὲρ τοῦ « Ἑλληνόπαιδος ».) Κρητικὴν Ση-
μαίαν, Γαρδέλιαν τῆς Μαργησίας (ἐλήφθη-
σαν τὰ δύο τετραδία.) Μικρὸν Αἰλιήτην (τὸ ἀ-
ποτελέσματα τῆς Καλλιγραφίας θὰ δημοσιευθοῦν
τάχιστα· φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου.) Κερ-
τρί (πολὺ μου ἤρρεσε καὶ ἡ νέα «φουρνιά» τῶν
γελοιογραφιῶν σου· ὠραῖαι ὅλαι καὶ αἱ περισσό-
τεροι εὐφυσταται· ὥστε λοιπόν θὰ ἔλθῃς ἐδῶ;
εἰ καλὰ! ὡς πρὸς τὴν πρότασιν σου, σὲ πληρο-
φορῶ ὅτι φέτος δὲν θὰ γίνῃ τίποτε.) Μετέξεδε-
ριο καὶ Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι (αἱ ἀπὸ
8 Αὐγούστου ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν τὴν 4 Ὀ-
κτωβρίου, καὶ χωρὶς νὰ περιέχουν τὴν περὶ τῆς
γράφης εἰσφορὰν διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· πῶς ἔ-
γινεν αὐτό;) Ἑθνικὸν Ὑμνον (πολὺ μ' εὐχα-
ρίστησαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν «Βιβλίσιν»
βέβαια ἐδιάρθρασα τὰ κατ' αὐτὴν εἰς τὰς ἐφημερί-
δας· ἀλλ' εἶνε ἄλλο ὅταν σὺ τα γράφῃς ἑνας φί-
λος σου.) Γλυκεῖαν Καρδίαν, Κυνηγὸν τῆς
Σταρήθρας (τὸν πρῶτον, πού μου ἔστειλεν ἀ-
πάντησιν διὰ τὴν Ἐνδεκτικὴν Κυριακήν,) Κερα-
μίδωρον (καλῶς ἤλθε λαιπὸν, διότι υποθέτω
ὅτι ἤλθε· ἔ, παντικακία τῶν Ἀθηνῶν, φυλαχθῇ,
καὶ ὁ Κεραμίδωρος ἔφρασε!...) Παιδικὴν
Λαρὰν (ἀχ, αὐτὰ αἱ διασκεδάσεις! πού ἐμπο-

δίζουν τοὺς φίλους μου νὰ μου γράφουν τὰ ὠραῖ-
α των γραμματάκια! [Ε] διὰ τὸ σημερινόν.) Ιο-
ῖαν. Ἀεροναυτοπούλαν (βεβαίως θὰ τὴν συμ-
περιλάβω· Ἀπορρητὸν Καρδίαν ἰλῆθος ἔχεις,
διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζῃς τὸν Ἀνανίαν·
τελοσπάντων, μεγάλη ἐπιτυχία αὐτὸς ὁ Κινεζι-
κὸς Διαγωνισμός· ἔ;) Ἀστρον Μεγέξιν (μὰ τί
ἔγινες τόσον καιρὸν;) Γ. Ἀθανασιάδην, Ἀγερ-
ρινὸν (καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μου
μένει καιρὸς νὰ τὴν πραγματοποιήσω· κατήντησε
πλέον, μετὰ τὸς πού ἔχομεν, νὰ μὴν εἰδεύρω
τὶ νὰ πρωτοκλήμω· ἐγέλασα με τὸ ἐπείσοδιον τοῦ
κινεζικοῦ Τσιν-Τσιν, ὁ ὁποῖος προσεκλήθη νὰ με-
ταφράσῃ τὰ κινεζικά!) Σμυρὴν Κόρη (ἔστει-
λα· περιμένω ὅ, τι μου γράψῃς, καὶ σ' εὐχαριστῶ
ἐκ τῶν προτέρων.) Πικραμένην Καρδοπούλαν
(καλὴν διασκεδάσιν!) Κόρη τοῦ Ἀλά (ἔ) ἡ
ἐπιστολή σου ὠραία· τί νὰ σοῦ εἰπῶ! τὸ θέ-
μα τῆς Ἐκθέσεως δὲν μοῦ ἐφάνη καὶ τόσος φοβε-
ρὸν· δύσκολον εἶνε νὰ περιγράψῃ κανεὶς μίαν αἰ-
θουσαν πού θλίπει; εἶμαι εὐτυχὴς πού σου ἀρέ-
σουν τόσον τὰ δημοσιεύματά μου, καὶ οἱ συνε-
ργαταί μου σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφῃς.) Χι-
ακὴν Μαργαρίταν (σὲ θὰ ἐννοῇ, διότι τὸ παλαι-
ὸν σου ψευδώνυμον δὲν τὸ ἔδωκα ἀκόμη εἰς ἄλ-
λην.) Ἀποπτήσαν Ἑλλίδα (ἡ Κική σε ὑπε-
ρευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Μικρὰν Φι-
λοπεριεργὸν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς· βέβαια,
κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτὲ.) Ἀργηρὸν τῶν Μολι-
βέντων Στρατιωτῶν (ἔστειλα.) Κρητικὸν Κά-
στανον (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· θὰ σοῦ ἔ-
γραφε καὶ μετὰ τὸ χέρι τῆς, ὅπως θέλεις, ἀλλ' αὐ-
τὰς τὰς ἡμέρας τῆς ποιεῖ τ' ὁ χέρι.) Ἀρσένι τοῦ
Γαλατεῖ (ἔστειλα.) Ἐνδοξὸν Φαριανήν, Ἐ-
αρινήν Ζωὴν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν σύστα-
σιν· ἂν δὲν σου ἀπῆλθῃς τότε βεβαίως δὲν ἔλα-
βα τὴν ἐπιστολήν σου· ὅλην ἡ πολλὰ, πάντοτε
ἀπαντῶ.) Χαριτωμένον Ναυτάκι, Νεαρὸν Ζω-
γράφον, Πρίγκιπα τῆς Μαργησίας (ὁ ὁποῖος
δὲν κατορθώνει νὰ μου γράφῃ, παρὰ ὅσκις ἔ-
χει νὰ ζητήσῃ τίποτε.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κοσμίου
Νάν-Αίγγ, Κύριον Πρόεδρον (ὁ ὁποῖος εἶδε με-
τὰ χαρὰς ὅτι τὰ περισσότερα βραβεῖα τῆς Κυρι-
ακῆς τὰ ἐπῆραν ἀγόρια.) Σ. Μανάρην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ὀ-
κτωβρίου, ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψῃς
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτείας ἐν
τῷ Ἰσραὴλ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἵσαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰται φρ. 1

308. Λεξιγέφυρος

Ἄν προτιμᾷς δύο φράσεις, ἡ ἀς ἐπὶ τέλος μίαν,
Καὶ δυσκολεύεσαι πολὺ... ρωτᾷς τὸν Ἀνανίαν.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Χρυσόφωρου

309. Συλλαβόγρυφος

Ἐμπρὸς εἰς ἕνα ποταμὸν ἐν γράμμα ἑὰν κολήσῃ,
Ἀρχαίαν πόλιν παρευθὲς, πλουσίαν, θάναστος ἔσῃ.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ροβέρτου Τυϊσκάδου

310. Στοιχεῖογρυφος

Χωρὶς μικρὸ πού ἀκουστικὸν

Στὸν ἄτυχό μας πόλεμον,

Μὲ ταῦ γίνεται φάρμακον

Μὰ ὅχι... γιὰ πονόλαιμον.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀναστάσιου Ρόδου.

311. Ράβδος

Π

★ Η ★

★ Δ ★

★ Α ★

Π Η Δ Α Σ Ο Σ

★ Σ ★

★ Ο ★

Σ

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Μανωγιάνου

312. Πρόδλημα

Νὰ προνοήῃ ὁ ἀριθμὸς 100 διὰ πράξεων, εἰς
τὰς ὁποίας νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐφάπαξ τοὺς ἀριθ-
μοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλαμίδου

313. Ἐπανόρθωσις στίχων

Ἡ κατωτέρω φράσις νὰ γίνῃ τετράστιχον, ὁ-
μοικαταληκτούντων τῶν στίχων, τοῦ πρώτου μετὰ
τὸν τρίτον καὶ τοῦ δευτέρου μετὰ τὸν τέταρτον:

« Ὅστις τὸ κακὸν δίδει ἀντιμισθίαν ἀπὸ
καλοῦ, ἔχει καρδίαν ἰσοδύναμον καὶ δειλοῦ ὁ-
φρεως. »

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἀνιμῶνης

314. Σύνθεσις λέξεων

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων νὰποτελεσθῶν

τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἑλληνικῶν ποταμῶν:

Α Δ Δ Ε Ε Ε Ε Η Π Α Λ Ν Ο Ο Ο Π Ρ Σ Σ Σ Σ Τ Υ Φ Χ Ξ Ω

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀσπρο Κάρδου

315. Ἀκροστιχίς

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων
λέξεων σχηματίσιν τὸ ὄνομα Τιτάνος.

1. Βασίλειος τοῦ Ἀργούς. — 2. Πτηγὸν ὠ-
ραῖον — 3. Θύριον. — 4. Ἡραίστειον. — 5. Χώ-
ρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Θεραπεινίδος τῶν Μουσῶν.

316. Φωνηεντόλιπον

τ-ν-κ-μ-ν-δμ.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰππῶντος Τουλίου

317. Γρύφος Ἰνδικός

12 (ἄρθρον) — π4 (ὄνομα) — π7 (ῥῆμα) — η3 (ἀν-
τωνυμία) — τ1 (ἄρθρον) — α4 (ὄνομα) ο1 (ἄρθρον)
— θ3 (ὄνομα.)

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Κοραΐδος Πασσῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 34 καὶ 35.

414. Κάπαρις (κάπα-ρίς) — 415. Μένων-Μέ-
μων. — 416. Ἀργῶ-Ἀργῶ. — 417. Ψυχός-ψυχή.
418. Α Κ Μ Ω Ν 419. Τὸ τέλος ἐπιτετέ-

Ζ Π Ν Ω Ν γει τοῦ ἔργου. (Ἡ ἀνά-

Ι Ν Δ Ο Σ γνωσις γίνεται ἐκ τῶν

Ι Ω Ν Α Σ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δε-

Ν Ι Ο Β Η ἰζόθεν καὶ ἀριστερόθεν

ἐναλλάξ.) — 420. Ὁ

πλοῦτος χωρὶς φρόνησιν καὶ εὐγενὴ καρδίαν, —
οὔτε ὑπόληψιν γεννᾷ, ἀλλ' οὔτε εὐτυχίαν. —

421-425. Τῇ ἀντάλλαγί διὰ τοῦ γράμματος Η
σχηματίζονται αἱ λέξεις: μηρός, Ἥρα, σχήμα,
ῥῆμα, σῆμα. — 426. Ὅσοι δὲν ἦσαν καλλιγρύ-
φοι. — 427. Ὑπὸ πάντων ἀποκαλεῖται ἐπιστημὴ
θεία ἡ ἱατρική.

428. Περσία (περ-σία!) — 429. Πίσσα - Κί-
σα. — 430. Ἀκρίς-καρίς.

431. Δ = οὐδέν
Μ Ε Ν = ΝΕΜεα
Λ Ι Μ Ο Σ = μικρὸς ΟΜΙΛεῖ.

Λ Ι Χ Α Ν Ο Σ = Πάτροκλος ΟΝ ΑΧΙΛεὺς.

432-436. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Τ σχηματίζονται:

κτείνω, τρέφω, τρόπος, ῥότος, τροχός. —

437. Ἡ Ὑπάτη. — 438. Εἰς τὸ Λεξικόν. — 439.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: γέρον, ξένος, δρᾶ-
σις, ἀβαρής, ἄγριος· καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀντιθέτων

ἀκροστιχίς: Ν Ι Ο Β Η (Νέος, Ἰθαγενής,

Ὀκνος, Βαρὺς, Ὑμερος.) — 440. Οὐδὲν μάτην

ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις ποιεῖ. — 441. Καὶ ὁ γρύφος

εἶνε αἰνύμα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΛΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομψὸν τομίδιον, περιέχον καὶ ἑτέρα

δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρτσίδου, τὴν

ΜΠΕΣΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΛΙΑΝ, κο-

σμούμενον δὲ διὰ τῆς εἰκό-

νος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πα-

νομοιστύπου τῆς ὑπο-

γραφῆς τοῦ.

Εὐρίσκειται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς

«Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ τι-

μᾶται φρ. 0,60.